

Když si představíme slovo pohádka...

Co se nám vybaví při slovu pohádka? Jí vidím netrpělivou maminku, předčítající svému potomkovi a přemítající v myšlenkách „už, už, Už chrápej, potřebuji umýt nádobí.“ Jenomže to při slovech z pohádky běží v hlavě maminky, v hlavě dítěte se zjevují ty princezny a neohrožení záchránci...

A teď mne napadá: Zamyslel jste se někdo nad podstatou pohádek? Vždyť to

jsou vlastně horory! Karkulčinu babičku sežere vlk, pak polkne Karkulku a nakonec je teda vysvobodí ten hajnej, ale nasype vlkovi do břicha kamení a utopí jej ve studni. No to vám povím, kam se hrabe Mlčení jehňátek a tím pádem i slavný Anthony Hopkins.

Anebo Otesánek! Vrah rodičů! Ano, byl to jen dřevěný otesaný samorost, ale rodiče jej milovali. No, do chvíle, než je sežral.

Každý příběh má jistou zápletku a pak rozřešení. A to se týká hororů i pohádek, a ba i mých příběhů o Šlágrdění. Ale vzal jsem si takovou malou dovolenou a v době vánoční posílám pohádky, co mně, malému kloučkovi, vyprávěla moje maminka.

HyPulík horor, ten bude příště. Povyprávím vám, moji milí čtenáři, o příkořích a strádání mrňavé osádky obrovské televize.

Ale teď ta pohádka...

Kouzelná píšťalka

Na jedné salaši, u lakomého bači, žil mladý pasáček ovcí. Nikoho na tom širém světě neměl. Rodiče mu zemřeli, když byl ještě malý chlapec. Hospodář byl strašně zlý. Jídla dal málo a místo šatů měl Janek pouze obnošené hadry. Těžko se žilo sirotkovi. Jedinou školou mu byla příroda, které rozuměl jako nikdo jiný. Naučil se rozmlouvat se zvířátky, květinami, ba i s větrem a sluncem si někdy popovídal.

Jeho zálibou bylo vyřezávání píšťalek. V tom byl mistr. Jednou na pastvě, když ovečky odpočívaly, pískal si smutnou písničku a přemýšlel nad svým krutým osudem. Vtom se před ním objevila krásná paní a pravila: „Proč je ta tvá písnička tak smutná? Neumíš něco veselejšího k tanci?“ „Jak bych měl být veselý a pískat veselé písničky, když mám smutek v duši,“ řekl pasáček a pak jí pověděl o svém krušném životě. „Pojď se mnou do naší vílí říše. Tam tě žalost přejde. Budeš nám hrát k tanci a my tě za to naučíme životní moudrosti.“ Janek neměl co ztratit, tak souhlasil.

V paláci, kde víly sídlily, se mu dařilo dobře. Dostal pěkné šaty, svůj pokoj a dostatek dobrého jídla. Brzy se naučil všemu, co má člověk znát. Večer co večer hrál veselé písničky pro tančící víly. Záhy zapomněl na krutý život u bači.

Tak uplynulo pět let a Jankovi se zastesklo po lidech. Šel za vílí královnou a poprosil ji, zda by mohl odejít. „Zdá se, že přišel tvůj čas. Dobře jsi nám sloužil. Jsi hodný mládenec a proto ti dám výslužku.“ To řekla a podala mu stříbrnou flétnu. „Když na ni zahraješ, každé smutné srdce se rozveselí. Užij našeho daru s rozumem.“ S těmi slovy se rozloučila a zmizela.

Dlouho Janek putoval, než přišel k prvnímu lidskému obydlí. Zrovna tam slavili svatbu. Když uviděli pocestného s flétnou, zavolali na něj. „Hej, mládenče, zahraj nám něco k tanci.“ Nenechal se prosit a spustil skočnou. Všichni začali tancovat a křepčili tak bujaře, že jim sotva stačil dech. Po veselce mu dali pěknou výslužku a ještě přidali pár zlatek. Janek se spokojeně ubíral dál. Kde chtěli muzikanta, tam zahrál, kde chtěli pomocníka, tam pomohl, kde potřebovali poradit, tam přispěl dobrou radou. Pověst o něm se šířila rychleji než voda, až dorazila ke starostovi jednoho velkého města, který měl velmi nemocnou dceru. Bětuška byla hezké a hodné děvče. Nebýt nemoci, měla by na každém prstu nápadníka. Starosta poslal pro Janka. Poprosil ho, zda by mohl jeho dceru trochu rozveselit. Mládenci se hezká, smutná dívka zalíbila na první pohled. Jak rád by jí pomohl. „Snad se trochu usměje, až jí zahraji.“ Tak uvažoval. Pak spustil tu nejveselejší písničku, jakou uměl. Bětko se rozzářila, posadila se na posteli a hned si s ním začala povídat. Její otec se zaradoval. To už se dlouho nestalo, aby byla tak veselá a hovorná. Pak požádal Janka, aby zase přišel a zahrál.

Celý týden chodil náš muzikant obveselovat starostovu dceru, až se stalo, že se ti dva do sebe zamilovali. Nic mládenci nevadilo, že je Bětko nemocná. Říkal: „Když nemůžeš chodit, budu tě nosit na rukou.“ Starosta dal své svolení. Byl rád, že dcera našla lásku hodného člověka.

Příští noc, po zasnubách, měl Janek podivný sen. Přišla k němu víla, podala mu lahvičku s nějakou tekutinou a pravila. „Vím, že si chceš vzít za ženu chromou Bětušku. Tady vezmi lék, který jí pomůže nabýt ztraceného zdraví. Ať si tou tekutinou každé ráno potírá své nohy. A ty Janku zůstaň stále tak hodný a moudrý, dobře se ti povede.“ To řekla a byla ta tam. Když se ráno probudil, stála vedle jeho postele lahvička. „Tak to nebyl sen,“ řekl si mládenec, honem se oblékl a běžel za svojí nevěstou. Pověděl jí o dárku hodné víly. Pak udělali vše podle její rady. Za několik dní začala Bětko chodit a radost všech neznala mezí. Za měsíc se konala svatba. Ženich a nevěsta zářili štěstím a vděčně vzpomínali na hodnou vílu.

